

Secció de Viatges Col·lectius

Els components de la secció es dirigeixen a tots els associats notificant-los-hi la creació de la Secció i reclamant la seva inscripció a la mateixa.

La Secció aspira a organitzar cicles d'excursions artístiques i d'esbarjo i visites culturals per tots els associats inscrits o no a la Secció i exclusivament per a els inscrits a altres excursions sempre dintre del caràcter

de l'Associació. D'acord amb la Junta i amb altres Seccions organitzarà concursos, conferències, festivals, etc., adients amb el seu caràcter i d'indiscutible interès per tots. Com és de suposar, en tots els actes tindran preferència els inscrits a la secció. No essent la quota elevada, creiem que'ls companys respondran tal com esperem. A la secretaria informaran i facilitaran l'inscripció.

Mobles i Decoració

La nostra Escola ha estat sempre considerada com a un lloc on es podien adquirir els coneixements tècnics i teòrics (admetem que hagi sigut així), de les arts de l'espai i de la superfície: les dues torretes on es barallaven o jugaven a cartes els seus habitants, que eren en una d'elles, els deixebles de pintura, i en l'altre els d'escultura, considerades ambdues des del punt de vista pur, malgrat que el nom pompós de la casa diu que és una *Escola d'Arts i Oficis Artístics i Belles Arts* i en el quadro d'ensenyaments de la qual hi han una sèrie d'assignatures que no s'han cursat mai; entre elles una classe de Fusteria i Mobles on mai ha entrat una eina de fuster, i els treballs de la qual es limiten a la reproducció de làmines de decoració tronades i decadents. En aquesta classe, els alumnes es passen setmanes senceres treballant

en la còpia d'un paraigüero modernista «de avantguerra», com si un artefacte semblant tingués possibilitats d'existència en una manera de viure com la nostra; una classe on ni tansols s'ha seguit un curset d'iniciació de l'història del moble, i que funciona sense tenir cap mena de contacte amb l'evolució actual de la decoració d'interiors. En aquesta classe trobem xicotets que hi han acudit creient trobar-hi un lloc on hi hagués un ambient viu, i mitjans de perfeccionar els seus coneixements i de realitzar els seus problemes d'una manera ordenada, ajudant-se del coneixement tècnic del professor.

Es d'esperar que la classe de Fusteria i Mobles, a desgrat del seu esmortiment, esdevingui amb el temps una de les més interessants de l'Escola.

Un aspecte de la crítica

Goethe ha passat. El seu centenari ens ha obligat a rellegir els versos carrinclons del genial sensibler alemany a les seves amants, i a admirar-lo desproporcionadament, d'una manera badoca.

Hem sigut pròdigs en glosar el talent polifacètic de Goethe. Tothom s'ha afanyat a enlairar el seu nom, amb una servil coqueteria. Inclús el que — eren inevitables, — s'han esforçat en rebuçar tares al simpàtic gran egoïsta, ho han fet escampant indulgència i concessions, procurant, sempre, admirar una mica abans de discutir.

Joan Sacs, a *Mirador*, s'ha sentit generós al concedir que Goethe era un dibuixant mediocre. Mediocre es, veritablement, un qualificatiu generós. Goethe era dolent dibuixant, com ho era en moltes altres coses. Joan Sacs, en el mateix article i una mica menys generós, diu que Goethe era un mal crític d'art, perquè valorava més les obres d'art pel que tenien de literatura, que per les seves qualitats plàstiques. Això no es pas un defecte, ni una qualitat. Es simplement un aspecte de la crítica, tant important com els altres i molt més interessant que els al-

tres. Hi han obres d'art dolentes i d'altres que tenen un encant literari que les fa estimables.

Al Museu d'Art Modern de Barcelona, pobre, pobríssim, hi han un quants quadros dolents interessantíssims, i algunes escultures dolentes delicioses, que no de talle, que hi estan bé al Museu.

Hi ha un quadro de Pelegrí Clavé (al número 22, sala 2), amb un canal exquisidament carrincló, i unes barquetes i una ovelleta pessebre mecànic, i un cel i unes muntanyes de mala escenografia, que feia somniar al que sorbeix plenament. En una de les vores del canal, hi ha una mena de processó de figures blanques, ninotets embolicats amb llançols, graciosament absurds.

En la sala Fortuny hi ha una petita sala que no és cap meravella plàsticament, però que s'emporta a l'espectador sensible l'ull del Museu. És un pati brut i deixat, amb les parets de calç escrostonades, i una porta miserable, i un trosset de cel transparent. Al mig del pati hi ha una gerra. Tot plegat desperta una tristesa quieta, tiferana. Mirant-lo, es tenen moltes ganes de passar per la porta de la paret de calç, i de mirar al dintre de la gerra, i de respirar intensament el blau del trosset de cel.

En una de les sales d'artistes estrangers, hi ha una escultureta estúpida, d'un titella Constantí Barbella. És l'obra d'un nen gran

una mica taurina, minucios, i angelicalment ridícul. El tema és, o pot ésser, el retorn del soldat. Hi ha una dona jove, robusta, i un soldat darrera seu que li tapa els ulls amb les mans per a donar-li la vella sorpresa. El soldat fa una tant exquisida cara d'imbècil i ella té un altre de sorpresa tant de teatre dolent, que l'escultura és una de les obres que val més la pena de veure de la sala.

Fora del Museu, en els jardins del Parc, la fontana de la dona del paraigües és un bon exemple d'obra plàstica impregnada de literatura. Amb la desproporció delicadament monstruosa del seu pedestal, i la figura, magnífica, de la dona a dalt, amb el truc infantil del paraigües, la fontana és un monument de la fina sensibilitat del vuitcents.

Tot això són tòpics, estereotips literaris més o menys dolents, tan dignes de tenir en compte i tan rebutjables, com els altres tòpics copiats d'un vocabulari reduït i gastat, dels analistes purs, que es belluguen en un terrany de valoració de plàstica pura, i han convertit la crítica en una cosa freda i poc casolta. La secció de crítica d'art de qualsevol periòdic s'assembla molt a les crítiques taurines de les desgraciades revistes gràfiques madrilenyes. Amb una mica d'història i uns quants conceptes que es repeteixen sempre, descobreixen i consoliden, i dirigeixen escoles.

P. D'A. CALDES.

Les nostres finances

Per a poguer realitzar les finalitats d'ordre cultural, és necessari comptar amb uns pocs cabals.

Heus ací en forma simplificada els ingressos que aproximadament es reuneixen trimestralment, prenent per base lo que darrerament s'ha recaudat per quotes.

Ingressos per trimestre

500 socis a 2 pessetes . . . . . 1.000 ptes.

Despeses trimestre

Comissió al cobrador . . . . . 100 ptes.

Escrivent a 60 pessetes mes 180

Lloguer local a 90 pessetes mes 270

Despeses varies: portera, llum, ... 100

impresos, follets 100

Butlletí 850

1.000 ptes.

Es evident que no comptant amb una quota mínima de una pesseta o cinc rals mensuals no podem ni tan sols arreglar el local, ni tenir-lo obert un dia per no poguer pagar una persona que'ns el guardi, ni fer millores en el butlletí, ni donar premis, organitzar concursos, etc. No havent pogut sortir avans al butlletí per ésser massa car el tiratge del que teniem preparat, i l'hem tingut d'esmenar.

En una paraula: necessitem reunir més cabals. Vosaltres mateixos doneu-nos la vostra impressió i les solucions que creieu millors. Doncs és assumpte urgent i que cal respondre-lo seguit.

De moment queda oberta una sotscripció voluntària per socis i simpatitzant, a fi de moblar degudament el nostre local.

Així qui vulguin cooperar, que passin per secretaria.